

ІНВЕСТИЦІЙНА ПРИВАБЛИВІСТЬ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ: ШЛЯХИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Березін Олександр Вікторович,
доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри
економіки підприємства, професор
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і
торгівлі»

Проблема забезпечення інвестиційної привабливості аграрних підприємств в умовах посилення конкуренції набуває першочергового значення.

Низький рівень інвестиційної привабливості більшості аграрних підприємств пояснюється декількома аспектами. Так, спостерігається абсолютне зменшення кількості ресурсів, що використовуються; порушується їх структура; гальмом є техніко-технологічне відставання аграрних підприємств.

Зауважимо, що до кінцевого результату присутності аграрних підприємств на ринку належить не лише кінцевий продукт, а й ціна його досягнення, рівень соціально-економічної ефективності господарювання, адже господарський потенціал характеризується сукупністю земельних ресурсів і природних умов, основних і оборотних засобів, трудових ресурсів, які знаходяться у розпорядженні суб'єктів ринку.

Саме функція виробництва дає можливість поєднувати вхідні ресурси аграрних підприємств у різних пропорціях, а з розвитком технологічного прогресу та зміни функції виробництва суб'єкт господарювання може отримати більше продукції за фіксованого набору вхідного ресурсного забезпечення.

Аграрні підприємства як суб'єкти господарювання, постійно намагаються знайти економічно ефективні, оптимізовані способи виробництва продовольства.

Значний вплив на рівень інвестиційної привабливості аграрних підприємств має рівень менеджменту, від чого залежить обґрунтованість будь-яких господарських рішень. Крім того, існує потреба забезпечення збалансованого розвитку засобів виробництва і персоналу аграрних підприємств, їхньої якісної та кількісної відповідності. Інноваційна політика аграрних підприємств має бути спрямованою на формування техніко-технологічного забезпечення, яке віддзеркалює сучасні напрями інноваційного оновлення галузі.

В аграрних підприємствах значною мірою переважає ручна праця, що зумовлює необхідність її заміни на технічно і технологічно оснащену, що забезпечить зменшення витрат усіх видів ресурсів на одиницю створеного продукту.

Має бути продовженим пошук і впровадження інноваційних форм участі працівників у господарському процесі.

Найбільший господарський ефект досягається у разі, коли користувачі чинників виробництва водночас є їхніми власниками. Однак, подібне поєднання навряд чи може бути загальним та широкомасштабним, оскільки це означає, що усі члени суспільства мають бути не лише номінальними, а й функціонуючими власниками, виконавцями оперативних розпорядчих функцій. Проте, кожен крок з наближення до такого поєднання чинників виробництва робить їх функціонування інтенсивнішим, підвищуючи результативність господарського процесу.

Отже, спосіб виробництва є технологічно ефективним, якщо не існує ніякого іншого способу, за якого для виробництва певного обсягу продукції використовується менша кількість одного виду ресурсів, за тієї умови, що ресурсів будь-якого іншого виду витрачається не більше. Таким чином, можна стверджувати, що спосіб виробництва в аграрних підприємствах є технологічно ефективним, якщо обсяг виробленої сільськогосподарської сировини, продукції та готових до споживання продуктів харчування є максимально можливим за використання заздалегідь визначених обсягів ресурсів.

Звідси висновок, що формування аграрними підприємствами інвестиційної привабливості та забезпечення економічної ефективності господарської діяльності, можливе за умови визначення відповідної вартості усіх видів використовуваних ресурсів. Тому будь-яке як економічне, так і інженерно-технічне рішення, що ухвалюється аграрним підприємством, має спиратися на опрацювання технологічних карт вирощування сільськогосподарських культур, виробництва тваринницької продукції з обов'язковим урахуванням конкретних умов і можливостей, виходячи з потреб у відповідних ресурсах на певний період часу. Формування ресурсів з метою виготовлення аграрними підприємствами товарного забезпечення національного продовольчого ринку має відбуватися з урахуванням виду продукції, природно-кліматичних умов, наявних виробничих потужностей, якості персоналу, фінансових можливостей суб'єктів ринку.